

Inhoud

(1) De plek waar mijn bedje staat	1
(2) Van de stad naar het dorp	19
(3) Bezienswaardig kind in Bodegraven	35
(4) De komst van de kinderen	69
(5) Zomer 1986 tot herfst 1988	110
(6) September 1988 tot september 2013	168
(7) Oktober 2013 tot en met maart 2014	227
(8) De stem van mijn geschiedenis	296
(9) Dankwoord	333
(Bijlage) De lijn van mijn geschiedenis	335

(1)

De plek waar mijn bedje staat 7 november 1955

Net als elke baby ben ik mij totaal onbewust van de plek waar mijn bedje staat.

Onbewust van de geschiedenis van het gezin, van mijn ouders die diep beschadigd zijn.

Mijn moeder die nooit geleerd heeft om een eigen mening te hebben, die het leven na onze geboorte, niet meer aankan.

Haar lichaam is op. Acht kinderen baren en tot slot ook nog mijn tweelingzusje en ik, is te veel van het goede. En niet alleen voor haar, ook voor mijn vader.

Mijn jongste broer Stijn is 5 jaar.

Wessel de oudste is bijna 15.

Wanneer mijn tweeling zusje Liselotte en ik 6 maanden oud zijn, moet mijn moeder in het ziekenhuis opgenomen worden. Ze heeft trombose. Liselotte heeft veel zorg nodig, omdat ze vaak benauwd is en veel huilt. Mijn inventieve vader maakt een zak met een gat in de bodem aan mijn kant van het bedje vast. Daar hangt hij mijn fles in, zodat ik zelfstandig kan drinken. Nu kan ik voor mijzelf zorgen en mijn vader voor Liselotte. Er is niemand anders dan mijn vader die mij uit mijn bedje haalt.

Wessel, mijn oudste broer, net terug van het kleinseminarie, woont weer thuis. Voor hem is de opleiding te hoog gegrepen.

Patrick komt alleen in de vakanties naar huis. Er zijn dus zes van de zeven jongens thuis.

(2)

Van de stad naar het dorp

Ik ben twaalf jaar als we verhuizen naar Bodegraven. Het gaat slecht met mijn moeder en mijn vader hoopt dat het in het nieuwe huis, in dat dorp beter zal gaan met haar. We verhuizen in de grote vakantie en ik ga in Bodegraven naar de huishoudschool.

Ik vind het erg spannend, maar ben blij met de zolderkamer die ik samen met Liselotte deel. We hebben nu heel veel ruimte in deze eengezinswoning. Josefien, Ethan en Stijn zijn ook meeverhuisd. Omdat het huis op de hoek staat, hebben we een tuin om de helft van het huis. Heel fijn.

Het blijft echter moeizaam voor mijn moeder. Mijn vader neemt het besluit om mijn moeder mee te nemen op bedevaart naar Lourdes. Mijn moeder, vol van Maria, vind troost bij deze Heilige vrouw. De troost die ze zo tekort komt.

Ik neem aan dat ze in Lourdes hopen op een wonder van genezing. Zou een bad in het Heilige bronwater in de grot waar Maria verschenen is aan Bernadette, dat werkelijk kunnen bieden?

Bij thuiskomst heeft mama een miniatuur grot met Maria mee naar huis genomen. Bernadette knielt, devoot opkijkend naar Maria, voor de grot.

Het geheel is een zilverkleurige muziekdooz, die als voetstuk dient voor een in metaal uitgevoerd tafereel bij de grot.

Na het opwinden van het sleuteltje klinkt het Ave Maria tingelend de ruimte in.

Ik vind het geweldig. Wat heb ik dat muziekje vaak afgespeeld. Het is

ga ik op schoolreisje en nu ben ik opzoek naar die trots van mijn creatieve kunsten.

Ik vind hem niet.

Ongerust loop ik de kamer uit. Zie, wanneer ik langs het naaikamertje van mijn moeder loop, mijn tas. Daar, tussen alle troep voor de derde wereld, verzameld door mijn moeder, zie ik hem liggen.

Nou ja, 'tas!' Alleen datgene wat ervan over is. Helemaal uit elkaar gehaald ligt hij tussen de andere spullen.

Alle opgekropte frustratie, woede en verdriet, klapt uit mijn zorgvuldig opgebouwde weerstand heen en ik schreeuw terwijl mijn voeten de trap afroffelen: "Wie heeft mijn tas kapot gemaakt?"

De slaapkamer van mijn ouders vliegt open en mijn moeder komt huilend naar buiten en zegt: "Dat heb ik gedaan, alles moet toch naar de missie?"

Ze is nog niet uitgesproken, wanneer mijn vader woedend achter mijn moeder vandaan komt, tegenover me staat en dreigend met opgeheven vinger zegt: "En jij zal weten wie de schuld is als mama weer een zelfdodingspoging onderneemt. Verdwijen uit mijn ogen."

En de gebruikelijke klap tegen mijn hoofd slaat me de volgende trap naar beneden af.

Tot op het bot verslagen ga ik op schoolreisje. Ik kan me er niets meer van herinneren.

7 juni 1971

Het is vandaag examen dag Engels. Ik zie er erg tegenop.

Wanneer ik beneden kom staat mijn moeder al in de keuken. Ze is vriendelijk en wenst me een goed examen toe.

Ik ben stomverbaasd blij en ga naar school. De dag is goed begonnen.

Ook het examen loopt wonderwel goed. Voor het eerst sinds tijden

wil ik snel naar huis om te vertellen hoe goed het is gegaan. Ik race naar huis.

Wanneer ik mijn fiets tegen de garage aanzet merk ik dat er iets vreselijks gebeurd moet zijn. Ik loop via de achterdeur de keuken in. Een bezem met bij elkaar geveegd vuil staat midden in de keuken.

Als door een wervelstorm getroffen, staan keukenkrukken verward door elkaar.

De buurvrouw komt door de tuin naar de keuken gelopen en zegt: "Kom maar met mij mee, je eet bij ons. Je moeder is weer naar het ziekenhuis gebracht."

Verdwaasd, wanhopig verdrietig en diep teleurgesteld loop ik met de buurvrouw mee. Mijn keel zit dichtgeknepen. Moeizaam eet ik een boterhammetje en de buurvrouw babbelt wat. Geen idee waar ze het over heeft. Mijn oren zijn gespitst en alert op geluiden buiten de deur.

Dan hoor ik de auto van mijn vader en wil naar huis gaan.

"Doe dat maar niet", zegt de buurvrouw, "Ga maar gelijk naar school". Ik zeg: "Oké", Maar doe het niet. Ik loop achter door de brandgang, om de garage, via de keuken, door de gang naar de huiskamerdeur. Josefien die mij door het raam aan ziet komen, trekt de huiskamerdeur open.

Via de deuropening hoor ik mijn vader met een heel schorre stem met iemand praten.

Josefien duwt mij terug de keuken in en zegt tegen mij: "Ga maar naar school, je kunt nu niet hier blijven."

Er is geen ontkomen aan, ik ga naar school.

Te laat loop ik door de school heen naar het lokaal Nederlands.

Ik ben totaal in de war als ik het lokaal binnenkom. De juf loopt naar mij toe en neemt mij bezorgt weer terug de gang op.

"Wat is er aan de hand?", vraagt ze.

"Mijn moeder is weer opgenomen in het ziekenhuis. Het is echt heel